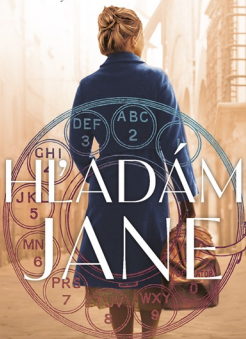

*O ženách hľadajúcich nádej
a ničivých dôsledkoch z nedostatku možností*

HEATHER MARSHALL

VIKAR

HLADÁM
JANE

HEATHER MARSHALL

Preložila Karolína Holmanová

IKAR

HLADÁM JANE

Heather Marshall
LOOKING FOR JANE

Copyright © Heather Marshall, 2022
All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.
Jacket design by James Iacobelli
Jacket photographs © Mark Owen/Trevillion Images
© Magdalena Russocka/Trevillion Images
Leonardo Baldini/Arcangel and Adobe Stock
Translation © 2026 by Karolína Holmanová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0691-1

Venujem R.,
chcenému dieťaťu matky,
ktorá sa ňou stala z vlastnej vôle.

2010

.....

Bol to úplne obyčajný deň až do chvíle, keď do nesprávnej poštovej schránky dorazil jeden neobyčajný list.

Obe schránky vyzerali navlas rovnako. Trónili jedna vedľa druhej, krásavice vyrobené z toho istého lacného tenkého plechu a pánty im pomaly ohlodávala hrdza. Obe boli navrtané do hrubej steny z hnedých tehál vedľa vchodových dverí do starožitníctva. Len čo niekto vošiel dovnútra či vyšiel von na ulicu, zvončky nado dvermi sa veselo rozcengali. (Niektorým ušiam však ich zvonenie priveľmi nelahodilo.)

Poštová schránka Thompsonovho starožitníctva a antikvariátu bola na ľavej strane a zdobila ju odliepajúca sa zlatá nálepka s číslom jeden. Presne taká istá nálepka, ibaže s číslom dva, označovala aj vedľajšiu schránku prislúchajúcu bytu nad starožitníctvom. Schránky boli takmer na nerozoznanie, až by sa zdalo, že je jedno, ktorá je ktorá. Nancy Mitchellovej, majiteľke bytu na poschodí, ktorá ani len netušila, že jej niekto adresoval list, však na tom záležalo.

Adresa naškrabaná na obálke neprežrádzala, ktorému z nájomníkov starého domu na College Street mal list poputovať do rúk, a tak ho poštarka iba nedbalo vhodila do schránky starožitníctva a už aj sa s taškou plnou zásielok náhlila za ostatnými adresátmi.

List ležal v schránke celé tri hodiny, učupený medzi pohľadnicou, ktorú majiteľke starožitníctva poslal syn z dovolenky vo Francúzsku, a reklamnými letáčikmi. Až keď sa starožitníčka vybrala cez prestávku na cigaretu, vyslobodila ho zo zajatia. Spolu s ostatnými zásielkami ho hodila do priehradky na došlú poštu. Nepozorná zamestnankyňa ho potom pri triedení pošty uložila na nesprávne miesto.

List svoje tajomstvo neprezradí ešte nasledujúcich sedem rokov. A keď napokon prehovorí, trom ženám prevráti život naruby.

**PRVÁ
ČASŤ**

PRVÁ KAPITOLA

Angela

.....

TORONTO, JANUÁR 2017

Angela Creightonová meškala do práce. Včera dlho ponocovala a v to ráno sa zobudila s migrénou. Prišla v najnevhodnejšom čase. Bolo lenivé nedeľné ráno, a keďže Angela nechcela zobudiť svoju spiacu manželku, opatrne vykĺzla zo spálne a po špičkách prešla do kuchyne. Pohárom hustého pomarančového džúsu zapila tabletku proti bolesti, opiekla si bagel a natrela ho príliš hrubou vrstvou cesnakovej nátierky. Zahryzla do raňajkového pečiva a ako pes ho v zuboch preniesla do predsiene. Nasadila si klobúk, prešívany kabát si prepásala opaskom, potichu zavrela dvere a rozbehla sa dole schodmi.

Angela vybehla z bytového domu a rýchlym krokom zamierila k autobusovej zastávke. Cestou ujedala z bagela a v kabelke lovila slnečné okuliare. Počas mrazivej kanadskej zimy sa slnečné lúče iba zriedkakedy vyslobodia zo zajatia zimných mračien, preto by sa im za normálnych okolností potešila. V ten deň však len stiahla tvár do grimasy. Hlava jej trešľala, akoby iba pár centimetrov od nej vybuchol granát.

Včerajší večer strávila u svojej kamarátky Jenn na pravidelnom mesačnom stretnutí knižného klubu. Osud väčšiny knižných klubov je spečatený dávno pred ich vznikom – rozprávanie o knihách nahradí popíjanie vína. Aj Jennin knižný klub prešiel v uplynulých šiestich mesiacoch zmenou. Pri pravidelných klubových stretnutiach

tečie lacné rulandské sivé potokom a na obloženú šunkovo-syrovú misu sa dámy vrhajú s podobným zanietením, aké sa zrkadlí v očiach väzňov čakajúcich na posledné jedlo pred popravou. O knihách, ktoré prečítali, iba kedy-tedy prehodia pár slov.

Angela sa vínovým hodom dlho vyhýbala, no včera večer volaniu zlatistého moku podľahla. Bola to jediná, úbohá iskierka nádeje, ktorá sa v jej živote zjavila po potrate, a Angela z nej rozduchala burácajúci plameň. Len čo sa jej telo zotaví, s Tinou absolvujú ďalší cyklus umelého oplodnenia, a Angela usúdila, že dovtedy si môže trochu vyhodiť z kopýtka. V priebehu roka potratila už druhýkrát a s každým neúspešným pokusom, nezahniezeným vajíčkom a predčasne skončeným tehotenstvom sa nádej postupne vytrácala. Pravidelný prísun alkoholu, hoc aj na krátku chvíľu, pomáhal vidieť budúcnosť v jasnejších farbách.

Autobus sa ťažkopádne doteperil na zastávku. Angela nastúpila, kúpila si lístok a sadla si na voľné miesto pri zadných dverách. Od cieľa cesty, Thompsonovho starožitníctva a antikvariátu, ktorého chod má na starosti, ju delilo len zopár zastávok. Neprešla ani štvrtá hodina a už aj vystúpila na chodník pokrytý čľapkanicou z udupaného snehu. Vchod do starožitníctva sa nachádza na rušnej College Street. Angela nemala v úmysle zavádzať okoloidúcim chodcom, preto sa pritísila o dvere, kým v kabelke šmátrala po kľúčoch. Bokom drgla do pokrivených dverí, do ktorých sa už dávno zahryzol zub času, a vošla dovnútra.

Thompsonovo starožitníctvo a antikvariát si Angela obľúbila. V zvláštnej symbióze sa tu prepletali dva svety – hľby čítaných kníh húfne prúdiacich cez prah obchodu a rôznorodá zbierka starožitností, po ktorej jakživ nesiahla ruka zákazníka. Voňalo to tu po leštidle na nábytok, káve a starých zaprášených knihách. Bol to povestný zatuchnutý pach, ktorý príjemne štekli čuchové bunky. Obchod bol pomerne malý, rozlohou pripomínal skromný byt. Za pokladničným pultom bol malý sklad, ktorý skrýval zopár zabudnutých škatúľ pokrytých vrstvou prachu a lacný kávovar, ktorý si sem Angela doniesla, keď do obchodu nastúpila.

Angela vtiahla do pľúc tú dobre známu vôňu a nálada sa jej okamžite zlepšila. Knihy zbožňovala už od malička a s Tinou ju spájal osobitý vkus pre bytové dekorácie, preto pre ňu starožitníctvo bolo hotovým rajom na zemi. Jeho útroby skrývali množstvo pokladov, stačilo ich len objaviť.

Angela zažala, podišla k starému písaciemu stolu, ktorý slúžil ako pokladničný pult, a nohou podeň zasunula kabelku. Zapla elektronickú pokladnicu, široko-ďaleko jediný výdobytok moderného sveta, a presunula sa do skladu, kde si zaliala šálku nemilosrdne silnej praženej kávy. Keď bola tehotná, pila iba bezkofeínovú. Nahovárala si, že ak si ju uvarí dvakrát silnejšiu, dostaví sa želaný placebo efekt. V ten deň sa jej však v srdci rozlievala horkosť, a preto si bez výčitiek zaliala šálku horkého čierneho moku.

Obitý hrnček vzala do rúk, zahнала pochmúrne myšlienky a pustila sa do zvyčajnej agendy, inventarizácie novoprijatého tovaru a prezerania rezervácií. Angele ani za svet nešlo do hlavy, ako je možné, že starožitníctvo za tie roky neskrachovalo. Pri cenách nehnuteľností v meste to skrátka bol malý zázrak. K obchodu prislúchal aj byt na prvom poschodí, ten však Angelina teta Jo nepotrebovala, a preto ho prenajala krátko po tom, čo celý komplex kúpila. (Teta Jo sa vydala do zámožnej rodiny, a tak nebola odkázaná na peniaze.) Za starožitníctvo by mohla kedykoľvek zinkasovať poriadny balík, no Angela sa domnievala, že ho nikdy nepredá. Veď o čom inom by na pravidelnej týždňovej manikúre klebetila so svojimi dokonale nahodenými kamarátkami?

Prv než Angela prevzala riadenie Thompsonovho starožitníctva, čo-to si preskákala v maloobchode. Naposledy pracovala v predraženom obchode s topánkami a jej šéf bol riadny nervák. Nevedela to síce dokázať, bola však presvedčená, že „výpoveď z dôvodu poklesu predaja“ dostala po tom, čo sa šéf o jej tehotenstve dozvedel, skôr než bolo treba. Mal čosi vyše päťdesiat, konzervatívne zmýšľanie a bol chodiacou definíciou slova „homofób“: Angela nepochybovala, že patrí k ľuďom, ktorí boli presvedčení, že materská dovolenka je pre firmu akurát tak na oštaru. Každú chvíľu odbiehal na záchod, a keď

sa jej minuli všetky výhovorky, musela sa so sladkým tajomstvom priznať kolegyni. A tá ho bezpochyby vytrúbila šéfovi.

Angela mala pár rokov po tridsiatke, absolvovala niekoľko cyklov hormonálnej liečby, po ktorej mala v peňaženke prievan, a zrazu sa ocitla bez príjmu. Rozhodila teda siete na všetky strany a pustila sa do hľadania práce – akejkolvek –, vďaka ktorej by s Tinou zaplatili nájomné a zároveň si čo-to našetrili pre nový prírastok do rodiny. Pri rodinnej večeri na Deň vďakyvzdania teta Jo mávla rukou ozdobenou úchvatnými šperkmi a ponúkla Angele pozíciu vedúcej starožitníctva. Vraj sa tak „konečne môže postupne pobrať na dôchodok“. Angeline skúsenosti so starožitnosťami sa síce rovnali nule, nemohla si však dovoliť povedať nie. Napokon bola si istá, že teta by vlastnú neter nevyhodila iba preto, lebo otehotnela. A tak o tri dni držala v rukách kľúče od obchodu.

Nedele trávila Angela v starožitníctve sama, vnútri však obvykle panoval pokoj, obzvlášť na jeseň a v zime, keď sa ulicami nemotajú húfy turistov. Angela zaevidovala nový tovar a potom sa vrhla na nevyzdvihnuté rezervácie. Ak ju niečo na jej práci rozčuľovalo, bola to práve táto úloha. V ôsmich prípadoch z desiatich si nábytok rezervuje nadšený „lovec starožitností“ (väčšinou sa tak tituluje sám a plameň lásky k starožitnostiam mu v srdci vzbĺkol len prednedávnom), ktorý sa s bohatými kamarátmi prišiel do mesta porozhliadať po obchodoch. Pri pohľade na potenciálne úlovky sa zakaždým rozplýva od radosti a tovar si zarezuje s prísľubom, že poň dá poslať nákladné auto, do ktorého by sa úlovok zo sobotňajšej honby za pokladom zmestil. A potom vytrvalo ignoruje Angeline telefonáty a jej tak neostáva nič iné, len rezerváciu zrušiť. Potenciálny kupec tak neutrží hanbu a nemusí pred nikým priznať, že išlo len o chvíľkový rozmar. Angele z toho vyplývala ešte jedna povinnosť. Nedeľné dopoludnia trávila odstraňovaním ružových rezervačných štítkov z rezervovaného nábytku. Potom všetky starožitnosti vrátila na pôvodné miesto, kde ako starnúce sirotky budú čakať, kedy si ich znova niekto vyhladne.

Prvá na rade bola v ten deň nízka komoda s troma zásuvkami. Angela veľmi dobre vedela, kde sa tento kúsok nachádza, preto

zamierila do zadnej časti obchodu. Do očí jej ihneď padol ružový rezervačný papierik prilepený na priečelí hornej zásuvky. Odtrhla ho. Celá komoda sa zaknísala a horná zásuvka sa o kúsok vysunula.

„Au! Dokelu!“

Angela si obliala ruku kávu. Rýchlo ju oblizla, keď si odrazu všimla, ako z temnoty, ktorá vládne vnútri pootvorenej zásuvky, vytrčá čosi žiarivo biele. Rozhliadala sa po vhodnom mieste, kam by si odložila šálku. Voľba nakoniec padla na neďalekú knižnicu. Angela dala na policu ružový papierik, položila naň šálku a otvorila zásuvku.

Vtom sa ozval zvonček nad vchodovými dverami. Do starožitníctva vstúpil prvý zákazník. Angela umierala od zvedavosti, no zásuvku zatvorila a pomedzi starostlivo naskladané kôpky kníh, uložené na náhodných miestach po celom starožitníctve, si razila cestu do prednej časti.

„Dobry deň!“ privítala zákazníčku.

„Dobry,“ odzdravila zhrbená tínedžerka s popolavými vlasmi.

„Poradím vám s niečím?“ ponúkla sa Angela a prehodila si šál cez plecia. Do obchodu nevstúpila len zákazníčka, ale aj závan mrazivého kanadského vzduchu a dosť ju to podráždilo. Najradšej by preskúmala tajomstvo ukrývajúce sa v zásuvke.

„Iba sa pozerám, vďaka.“

„Nech sa páči,“ odvetila Angela. „Ak by ste potrebovali poradiť, obráťte sa na mňa.“

Dievča nadvihlo kútiky úst do nepatrného úsmevu a začalo si prezerat knihy uložené v regáli. Išlo azda o najzdvorilejšie možné odmietnutie, Angele to však vôbec nevadilo. Vrátila sa ku komode a znova vysunula hornú zásuvku.

Siahla dovnútra a na ošúchané parkety opatrne položila ťažkú kazetu z bieleho mramoru. Jej pozornosť upútal práve biely mramor. Väčšina starožitností v obchode je totiž z dreva a medzi nimi sa kde-tu objavia mosadzné či posriebrené predmety vrátane zájdených rámov na obrazy so spleťtými viktoriánskymi ornamentmi, ručných zrkadielok, v ktorých na začiatku 19. storočia anglické dámy

obdivovali svoje našuchorené účesy prekryté čipkovaným čepcom, a zberateľských lyžičiek s vyblednutý erbmi vážených rodov.

Angelinými rukami prešlo v Thompsonovom starožitníctve množstvo vzácných kúskov, mramor sa jej však pod ruky dostal prvý raz. Po tento úlovok by sa lovci starožitností nepochybne vrátili, pomyslela si a nádhernú kazetu z bieleho kameňa posiateho jemnými sivými vlásočnicami preniesla k pokladničnému pultu. Vlažnú kávu úplne pustila z hlavy. Hodila očkom po zákazničke prezerajúcej si knihy, usadila sa na stoličke, otvorila pozlátenú sponu a nadvihla veko kazety.

Vnútri sa skrývalo čosi, čo na prvý pohľad pripomínalo zažltnutý papier. Angela nadvihla zložený papier navrchu. Pod ním ležala obálka s elegantným rukopisom.

Listy. Sú to listy. Angela ich jeden po druhom – spolu ich napočítala päť – vybrala z kazety. Už na prvý pohľad bolo zjavné, že sa do nich zahryzol zub času. Nečudo, pomyslela si, sme predsa v starožitníctve. Okrem toho dnes už nikto neposiela listy. Teda až na postaršie dámy, okolo ktorých sa vznáša závan silného parfumy. Iba ony ešte tvrdohlavo dávajú prednosť tejto kedysi takej obľúbenej kratochvíli.

Angela vzala jeden z listov a pridržala ho oproti svetlu prenikajúcemu do starožitníctva cez okná výkladu. Kým zvyšné listy – ako sa ukázalo, boli to staré bankové výpisy – už ktosi vybral z obálok, tento jeden ešte stále strážil svoje tajomstvá. Okraj obálky sa trochu vlnil, akoby niekto na jeho prilepenie použil priveľa lepidla. Pečiatka na prednej strane v ničom nepripomínala staré časy. Adresa naškriabaná šikmým rukopisom naznačovala, že odosielateľkou listu je pani Frances Mitchellová. List adresovala istej Nancy Mitchellovej na rovnakú adresu, na ktorej sídli aj Thompsonovo starožitníctvo. Angela náhle pocítila jemné chvenie v podbrušku.

Písmo bolo síce trochu roztrásené, no bezpochyby ruka, ktorá ho napísala, pred niekoľkými desaťročiami doviedla umenie krasopisu do dokonalosti.

BUM!

Angele takmer vyskočilo srdce z hrude. Rozhliadla sa okolo seba. Plavovlasé dievča zamumlalo popod nos „prepáčte“ a zohlo sa k zemi

po hrubú knihu. Angele stále bilo srdce ako splašené, napriek tomu vylúdila náznak jemného úsmevu.

Dievča len utrúsilo tiché „ďakujem“ a už ho nebolo. Zvonček nad vchodovými dverami sa rozozvučal a do starožitníctva opäť na pár sekúnd prenikol mrazivý vzduch.

Okrem Angely nebolo v starožitníctve živej duše, vôbec ju to však netrápilo. Prstom prešla po zalepenom okraji obálky. Zvedavosť v nej horela čoraz silnejším plameňom. Podľa červenej poštovej pečiatky v hornej časti obálky list odoslali v roku 2010, pred siedmimi rokmi. Nikto ho však dosiaľ neotvoril. Komu bol určený? Vari sa len zatúlal a nedorazil do správnej poštovej schránky? To rozhodne nie, na obálke je predsa uvedená adresa starožitníctva. A nad ňou svieti záhadné meno Nancy Mitchellovej.

List teda dorazil na správnu adresu.

Angela veľmi dobre vedela, že otvoriť cudziu poštu je trestné, zvedavosť ju však načisto premohla a akékoľvek morálne zábrany odložila bokom. Zo zaváraninového pohára zaneseného od atramentu, ktorý slúžil ako stojan na perá, vybrala mosadzný otvárač na listy. Jeho špičku vsunula pod zalepený okraj obálky a jedným ťahom ju rozrezala.

Angela opatrne vytiahla list z obálky a roztvorila ho končekmi nechtov, akoby na papieri nechcela zanechať odtlačky prstov, ktoré by ju usvedčili z porušenia listového tajomstva. Papier, ktorý sa skrýval v obálke, mal vyššiu gramáž a jemnú textúru. Musel byť veľmi drahý. Takýto listový papier si zvyčajne kúpi niekto, kto píše veľa listov a dáva si záležať, aby jeho listy odrážali váhu, ktorú prikladá svojim slovám.

Angela horela zvedavosťou. Očami ukrytými pod hustou čiernou ofinou kĺzala z jedného riadka na druhý.

Milá Nancy,

mojím želaním bolo, aby sa Ti tento list dostal do rúk až po tom, čo sa poberiem na druhý svet. Pána Kleina, svojho právnika, som poprosila, aby Ti ho po mojom skone doručil. Veľmi ma to mrzí – a mám na to

svoje dôvody –, *chcela som Ti však povedať o istých skutočnostiach, ktoré sa týkajú Tvojho narodenia.*

Nancy, ľúbila som Ťa tak veľmi, ako len matka môže ľúbiť svoju dcéru. Zo všetkých síl som sa snažila dať Ti všetko, byť Ti tou najlepšou matkou, no som len človek a robím chyby.

Niet spôsobu, ako Ti to povedať inak, než to napísať pomocou jednoduchých slov: Tvoj otec a ja nie sme Tvoji biologickí rodičia. Adoptovali sme si Ťa.

Roky sme sa usilovali o dieťa, deň čo deň sa modlili k Bohu a prosili ho, aby nás požehnal prírastkom do rodiny, no všetky naše snahy vyšli nazmar.

Rozhodli sme sa preto pre adopciu. Rodinný lekár nás odkázal na Domov svätej Agnesy pre slobodné matky tu v Toronte.

Narodila si sa v deň, v ktorý oslavuješ svoje narodeniny, 25. apríla 1961. Povedali nám, že Tvoji rodičia boli ešte len nezrelí tínedžeri, neboli zosobášení a dopustili sa poklesku. Neboli finančne zabezpečení, a preto si nemohli dovoliť vychovať Ťa. Povedali nám, že Tvoja matka sa Ťa dobrovoľne zriekla a s ťažkým srdcom Ťa dala na adopciu. Robila tak v nádeji, že v adoptívnej rodine Ťa čaká lepšia budúcnosť a dostane sa Ti to, čo Ti ona sama nedokáže poskytnúť. Jej slová nám trhali srdce, ďakovali sme však Bohu, že ju obdaril nezištnosťou a nám vložil do rúk ten najkrajší dar pod slnkom. Slzy smútku Tvojej matky boli našimi slzami radosti.

Vychovávali sme Ťa a milovali ako vlastnú dcéru. Duchovný a predstavená z Domova svätej Agnesy nám kládli na srdce, aby sme Ti o adopcii nepovedali a nechali Ťa vyrastať v presvedčení, že si naším vlastným dieťaťom, ktorým nás obdaril Bob. Tvrдили nám, že pre Teba bude jednoduchšie, ak o ničom nebudeš vedieť. Ich radu sme poslúchli, verili sme, že im išlo o Tvoje dobro. Neprešiel však jediný deň, aby som o svojom rozhodnutí nezapochoybovala.

Keď sme si Ťa priniesli domov, v perinke, do ktorej Ťa zabalili, som našla pár žltých papučiek. Nazdávala som sa, že je to dar od Tvojej matky, prejav jej dobrej vôle. Nedokázala som Ti ich však natiahnúť na nožičky, preto som ich vložila do bezpečnostnej schránky. Tak

veľmi som sa bála, že keby som Ti o Tvojej biologickej matke povedala, videla by si ma v inom svetle. Každý deň som sa umárala myšlienkami na to, že Ťa Tvoja matka oplakáva. Hrýzlo ma svedomie a pocitu viny som sa snažila zbaviť tým, že som každý rok na Tvoje narodeniny za ňu v kostole zapálila sviečku a modlila som sa za jej dušu.

Drahá dcérka... teraz Ťa však musím požiadať o odpustenie. Kľáčim na kolenách a z hĺbky svojej duše Ťa prosím o odpustenie.

Krátko po Tvojej svadbe sme sa s otcom dozvedeli, že Tvoja matka Ťa na adopciu nedala dobrovoľne, ako nám tvrdili. Oklamali nás, Nancy, a my sme preto oklamali Teba.

V novinách vyšiel článok o dievčatách, ktoré v Domove svätej Agnesy hľadali útočisko, no pod hrozbou vyhrážok či horších skutkov ich donútili vzdať sa svojich detí. Domov zatvorili krátko po Tvojom narodení. Eudia, ktorí ho viedli, sa nám javili ako dobrosrdeční. Zúfalo sme túžili po dieťati a uverili sme im. Nemali sme dôvod im neveriť. Nevedeli sme o tom. Po tom, čo som si prečítala ten článok, otvorila som bezpečnostnú schránku. V jednej z papučiek som našla ukrytý odkaz. Prikladám Ti ho k tomuto listu, môžeš si ho prečítať sama.

Tvoj otec nechcel, aby sme Ti o tom všetkom povedali ani po tom, čo sa v novinách objavil ten článok. A keď sa odobral na druhý svet, ja som Ti to nedokázala povedať. Nebudem sa vyhovárať, bola som zbabelá. Veľmi ma to mrzí, Nancy.

Ak z toho vyplýva nejaké ponaučenie, je ním dozaista to, že by sme pred sebou nemali mať tajomstvá. Sú ako otvorené rany, do ktorých sa dostane hnis. Vyliečiť ich je ťažké a na tele po nich už navždy zostane spomienka v podobe jazvy. Tá bolesť nikdy nepominie a ja nechcem, aby si s ňou musela žiť.

Tvoja matka sa volá Margaret Robertsová. Je odo mňa podstatne mladšia, preto si ju Pán k sebe možno ešte nepovolal. Vyhľadaj ju a nájdí útechu v mojej smrti tým, že spoznáš svoju druhú matku. Celé tie roky som ju tak volala. Veľmi si prajem, aby si v sebe našla silu kráčať ďalej na ceste zvanej život. Dúfam, že v srdci nebudeš prechovávať hnev na mňa a na otca.

Lúbila som Ťa z celej hĺbky svojej duše, a preto si viem predstaviť, aké ťažké to muselo byť pre Tvoju druhú matku, pre Margaret. Po tom, čo som si prečítala jej odkaz, každý deň som sa modlila a prosila ju o odpustenie.

Starala som sa o jej dcéru, svoju dcéru – našu dcéru – s láskou a nehou. A teraz nad mojimi skutkami Boh vyriekne ortieľ. Svoju dušu vkladám do jeho rúk, nech sa stane jeho vôľa.

Prosím, odpusť mi, drahá dcérka. Budem sa modliť, aby sme sa jedného dňa o mnoho, mnoho rokov znova stretli.

Mama

Angela položila list na písací stôl. Z očí jej tiekli slzy, a tak sa načiahla po papierovej vreckovke.

„Pre Kristove rany.“

V mysli sa jej vynorili spomienky na vlastnú rodinu. Pred očami videla tváre dvoch žien: tvár tej, ktorú od malička volala mama, a tvár Sheily, ženy, ktorá ju porodila a ktorú konečne spoznala pred piatimi rokmi. Žiť celý život a nevedieť, že vás adoptovali?

Angela si ani len nedokázala predstaviť, aké zdruvujúce to môže byť. Trhalo jej to srdce.

Prišlo jej ľúto všetkých troch žien – dcéry Nancy, jej mamy Frances, ktorú celý život ťažilo trpké tajomstvo, a keď napokon konečne nabrala odvalu a odhalila ho, jej priznanie nedoputovalo do rúk správneho adresáta, a Margaret Robertsovej, ktorá do papučky skryla odkaz o tom, že ju prinútili dať svoje dieťa na adopciu...

Odkaz!

„Kde len môže byť?“ zaznel Angelin hlas prázdny obchodom. Prehľadala celý stôl a pohľadom preletela aj podlahu. Keď potriasla obálkou, na stôl vypadol malý zažltnutý papierik. Bol trocha pokrčený a jeden okraj sa Angele zdal obhorený, akoby sa ho niekto kedysi pokúsil podpáliť.

Angela si prečítala rukou písaný odkaz na papieriku. Bol kratučký, iba pár viet, no posledné slová ju rozcítili a do očí sa jej nahrnuli slzy.

Odkaz od Margaret Robertsovej si prečítala ešte niekoľkokrát, napokon ho položila na list. Musí sa s niekým poradiť. Vzala telefón, a kým rozmýšľala, či telefónne číslo vytočiť, telefón zvierala v dlaní. Napokon ťukla na jedno z mien v zozname, priložila si telefón k uchu a dlaňou si zotrela z líca poslednú tvrdošijnú slzu.

„Mami? Ahoj, to som ja. Mala by si na mňa minútku?“